



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1214/2021
10.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ а.д. Ниш, кога заступа Марко Крстић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 456/2021 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној 10.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 456/2021 од 04.02.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 456/2021 од 04.02.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 116/19 од 22.10.2020. године у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца за исплату разлике на име мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 07.01.2015. године до 15.08.2017. године, и то:

- за јануар 2015. године у износу од 2.882,39 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2015. године до исплате, за фебруар 2015. године у износу од 3.173,42 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2015. године до исплате, за март 2015. године у износу од 3.655,80 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2015. године до исплате, за април 2015. године у износу од 3.366,33 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2015. године до исплате, за мај 2015. године у износу од 3.329,38 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2015. године до исплате, за јун 2015. године у износу од 3.587,77 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2015. године до исплате, за јул 2015. године у износу од 4.503,95 динара са законском затезном каматом почев од 31.08.2015. године до исплате, за август 2015. године у износу од 4.578,39 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2015. године до исплате, за септембар 2015. године у износу од 2.867,11 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2015. године до исплате, за октобар 2015. године у износу од 4.539,48 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2015. године до исплате, за новембар 2015. године у износу од 4.316,07 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2015. године до исплате, за децембар 2015. године у износу од 3.811,52 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2016. године до исплате, за јануар 2016. године у износу од 4.618,78 динара са законском затезном каматом почев од

29.02.2016. године до исплате, за фебруар 2016. године у износу од 4.969,02 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2016. године до исплате, за март 2016. године у износу од 4.462,11 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2016. године до исплате, за април 2016. године у износу од 5.076,31 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2016. године до исплате, за мај 2016. године у износу од 2.594,48 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2016. године до исплате, за јун 2016. године у износу од 3.804,77 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2016. године до исплате, за јул 2016. године у износу од 4.585,33 динара са законском затезном каматом почев од 31.08.2016. године до исплате, за август 2016. године у износу од 4.510,97 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2016. године до исплате, за септембар 2016. године у износу од 5.349,45 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2016. године до исплате, за октобар 2016. године у износу од 5.395,45 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2016. године до исплате, за новембар 2016. године у износу од 5.967,70 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2016. године до исплате, за децембар 2016. године у износу од 2.656,21 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2017. године до исплате, за јануар 2017. године у износу од 2.515,26 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2017. године до исплате, за фебруар 2017. године у износу од 4.277,53 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2017. године до исплате, за март 2017. године у износу од 5.835,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2017. године до исплате, за април 2017. године у износу од 6.082,40 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2017. године до исплате, за мај 2017. године у износу од 5.882,67 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2017. године до исплате, за јун 2017. године у износу од 4.390,06 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2017. године до исплате, за јул 2017. године у износу од 8.821,28 динара са законском затезном каматом почев од 31.08.2017. године до исплате и за август 2017. године у износу од 18.896,15 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2017. године до исплате,

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужилац да туженом на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 76.530,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговра на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању ПП 116/19 од 22.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између мање исплаћене накнаде по основу минулог рада до припадајуће накнаде, за период од 07.01.2015. године до 15.08.2017. године, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између мање исплаћене накнаде по основу рада на дане државног празника за исти период, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између мање исплаћене накнаде по основу ноћног

рада за наведени период, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између мање исплаћене накнаде по основу прековременог рада за спорни период, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде по основу трошкова превоза за утужени период, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 92.680,00 динара, а уколико обавезу плаћања не извршни у остављеном року од осам дана од правноснажности пресуде и са законском затезном каматом на досуђене трошкове парничног поступка почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 456/2021 од 04.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 116/19 од 22.10.2020. године у ставу првом, четвртм и шестом изреке, у погледу одлуке о трошковима парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, којом у суштини побија одлуку о исплати накнаде по основу минулог рада.

Тужилац је изјавио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу члана 404. ЗПП, јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, с обзиром на предмет тражене судске заштите и разлоге због којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, као и наводе ревизије тужене, те је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничком стању, тужилац је био радник ПЗП Врање, а затим „Trace PZP“ Врање д.о.о. над којим је решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен стечајни поступак. У стечајном поступку наведено предузеће је продато „Trace PZP“ Врање д.о.о. према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године, а купац је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, који чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Даном 05.01.2015. године, обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси, ради намирања стечајних поверилаца. Стечајни управник је свим запосленима, па и тужиоцу, отказао уговор о раду 05.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду. Даном 02.08.2018. године, извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Trace PZP“ Врање д.о.о. и „Trace PZP“ Ниш а.д. и промењено име у „Trace Србија“ а.д. Ниш. Тужилац је са правним претходником туженог засновао радни однос даном 07.01.2015. године. У овој правној ствари тужилац потражује увећану зараду по основу минулог рада, рада у дане државних празника, ноћног рада, прековременог рада и накнаду трошкова превоза за период од септембра 2015. године до 15.08.2017, године, применом члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, а на основу чланства ПЗП Врање и туженог у Удружењу „Путар“.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећане зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, а власничка и управљачка права стекао је купац (тужени), с тим да је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па је на тај начин остварен континуитет чланства у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос. Имајући у виду наведено, по оцени нижестепених судова тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца (минули рад). Такође, тужилац има право и на исплату зараде за прековремени рад, јер је у спорном периоду радио дуже од пуног радног времена.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених судова заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник

као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С озбиром на наведене одредбе, по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово из разлога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Основано ревизијом тужени указује да тужилац не може основаност тужбеног захтева заснивати на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. С тога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези члана 153. ЗПП, и туженом су досуђени трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судску таксу на ревизију у износу од 25.812,00 динара и судску таксу на одлуку 38.718,00 динара.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, због чега је одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић